

HET KRUIS.

O, hoe duister, hoe ontzettend

was dat schrikverwekkend uur,
dat den Zoon van God Zijn leven
voor 't behoud zag overgeven
der gevallen creatuur!

Golgotha! gij zaagt dat wonder!
't Licht der heerlijkheid gaat onder,
en het daglicht keert tot nacht!
Maar die nacht weldra wordt klaarheid;
al wat schaduw was, wordt waarheid!
't Is vervuld, het is volbracht!

DA COSTA.

Het was de derde ure en zij kruisigden Hem.
Sobere kroniek van de belangrijkste historie.
Hij hangt tusschen moordenaars.

Uitgebannen is Hij uit de maatschappij.
Men was uitgegaan om Hem te vangen, zooals men uit-
gaat ter opsporing van een boosdoener, en tot het dood-
vonnis was al besloten vóór het verhoor was begonnen.

En welk een verhoor!
Eerst bij Kajafas, waar één samenknopping van onge-
rechtigheid den schijn van recht had zoeken te redden.

Toen bij Pilatus, die met plechtig gebaar eigen onschuld
had gemeend te kunnen vaststellen, nadat hij den Recht-
vaardige zeven malen onschuldig had geheeten, doch Hem
niettemin had overgegeven.

Bij beide rechters was eigen positie in 't gedrang geweest.
De Jood had sinds lang berekend, dat het nut was, dat
één mensch stierve voor het volk. Kajafas' naam, zijn
eer, zijn ambt, zijn invloed, zijn tempel — 't stond alles
in verband met dien Eénen, Jezus den Nazarener.

Met dien Eénen, die Messiaansche teekenen had gedaan,
maar dien hij, Priester Kajafas, niet als Messias begeerde.

De Romein had met Stoicijn'schen blik zijn plaats in het
leven van zijn tijd bedreigd gezien, zoo hij het recht naar
Romeinsche opvatting had gehandhaafd.

En — eerlijke Pilatus — hij had erkend onrecht te be-
drijven, maar de daad vergoelijkt door de schuld op de
omstandigheden te werpen.

Kajafas en Pilatus hadden tegenover den Heiland en
hun eigen geweten precies hetzelfde gedaan.

Nood breekt immers wet.

Nood scheidt immers een nieuwe wet, die met de Wet
vaak strijdt.

En naar die nieuwe wet moest Hij sterven.

En zoo hadden de heeren van de wet met het recht
geknoeid.

Kajafas was er, ambtshalve, nog vroom bij geweest. In
zijn kwaliteit van Hoogepriester had hij heftig getoond
tegen den lasteraar, die Gods heiligen Naam had misbruikt.

Hij had zijn kleed gescheurd — een daad, die hetzelfde
bedoelen wilde, als over enkele uren Pilatus' handen-
wasschen zou te kennen geven.

Beider gebaar beteekende zelf-vrijspraak; zelf-handhaving.

Het moet met Jezus den Nazarener naar het kruis.

In den naam van Mozes.

En het model-wereldrecht had hier niet kunnen redden.

En de schare?

De massa?

Ze had vaak geluisterd naar het woord van den grooten
Profeet en reeds terstond bemerkte, dat Hij niet leerde als
de schriftgeleerden.

De macht van den Machthebbende had haar getroffen.
Jezus' leer had wat nieuws en wat schoons en wat goeds
gebracht.

En de schare had genoten van de barmhartigheid van

Hem, die het land doorging, goeddoende. Er waren blinden
ziende geworden; dooven waren geholpen; kreupelen waren
gezezen; melaatschen waren gereinigd.

Maar waaraan ze zich gestooten had, die schare, dat
was aan den Koning in Zijn openbaring in nederigheid.

De Christus had onvoorwaardelijke gehoorzaamheid ge-
vraagd; had alle gave en goed opgeëischt voor de eere
Gods; had aangedrongen op zelfverloochening; had niet
maar een verstandelijk belijden van Zijn naam en macht
en werk gewild, maar een overgave van den geheelen
mensch in z'n kennen en kunnen.

Maar zulk een Koning had de schare niet gewild. Een
Koning zonder kroon, zonder scepter, zonder leger...
die den oorlog niet prediken wilde tegen de Romeinsche
macht, — zulk een begeerde men niet.

En nu Jezus die macht had laten blijven, wat ze was, en
zelfs ten plicht had gesteld, den keizer te geven, wat des
keizers is — nu had het volk Hem weggebracht naar
Golgotha. En daar hing nu de Koning! Met doornenkroon
en rietstok en purperen mantel was Hij daar straks door
de soldaten bespot. Met het opschrift boven Zijn kruis had
Pilatus Hem en Zijn beschuldigers willen hoonen.

En nu wandelen voorname overpriesters langs het kruis
heen en lachen hun Ha! Ha! — Hem tegen!

Dat is het kruis.

Hier bereikt de zondemacht haar toppunt.

Zoo doet de mensch met den Zoon van God, die Zijn
volk had bezocht.

Die de kinderen Zijns volks had willen bijeenvergaderen
ter bescherming.

Die de verwoestingen van den duivel had beperkt en de
booze geesten naar hun eigen plaats had teruggezonden.

Die het Evangelie had verkondigd.

Die het verlorene had gezocht om het zalig te maken.

Zoo doet de mensch met den Heiland der wereld.

En in dit schandelijk bedrijf, waarin hel en aarde samen-
spannen, gaan de eersten des volks voor. Zelfs smeedde
een discipel-verrader het plan der inhechtenisneming.

Dit is het kruis.

Het kruis, gezien van de aarde.

Maar het kruis kan ook anders gezien worden.

Golgotha toont ons niets dan tegenstellingen.

Het onrecht leeft zich uit — maar het hoogste Recht
wordt bevredigd. De dood zal hier het leven overwinnen.
— maar in die overwinning te niet worden gedaan. De
nederlaag zal de zege zijn.

Jezus lijdt en ondergaat het uiterste — maar in dit alles
volbrengt Hij het verlossingswerk.

De straf brengt den vrede aan.

De striemen bewerken genezing.

In volle, heilige actie is de Middelaar Gods en der
mensen, en Hij stort Zijn kostbaar bloed ter verzoening
van den hemel en de aarde; het bloed des Lams, dat reinigt
van alle zonde.

Hij brengt het Evangelie „in menschen een welbehagen”
hier aan de wereld; welsprekender dan het ooit gedurende
Zijne geheele omwandeling van Zijn heilige lippen vloede.

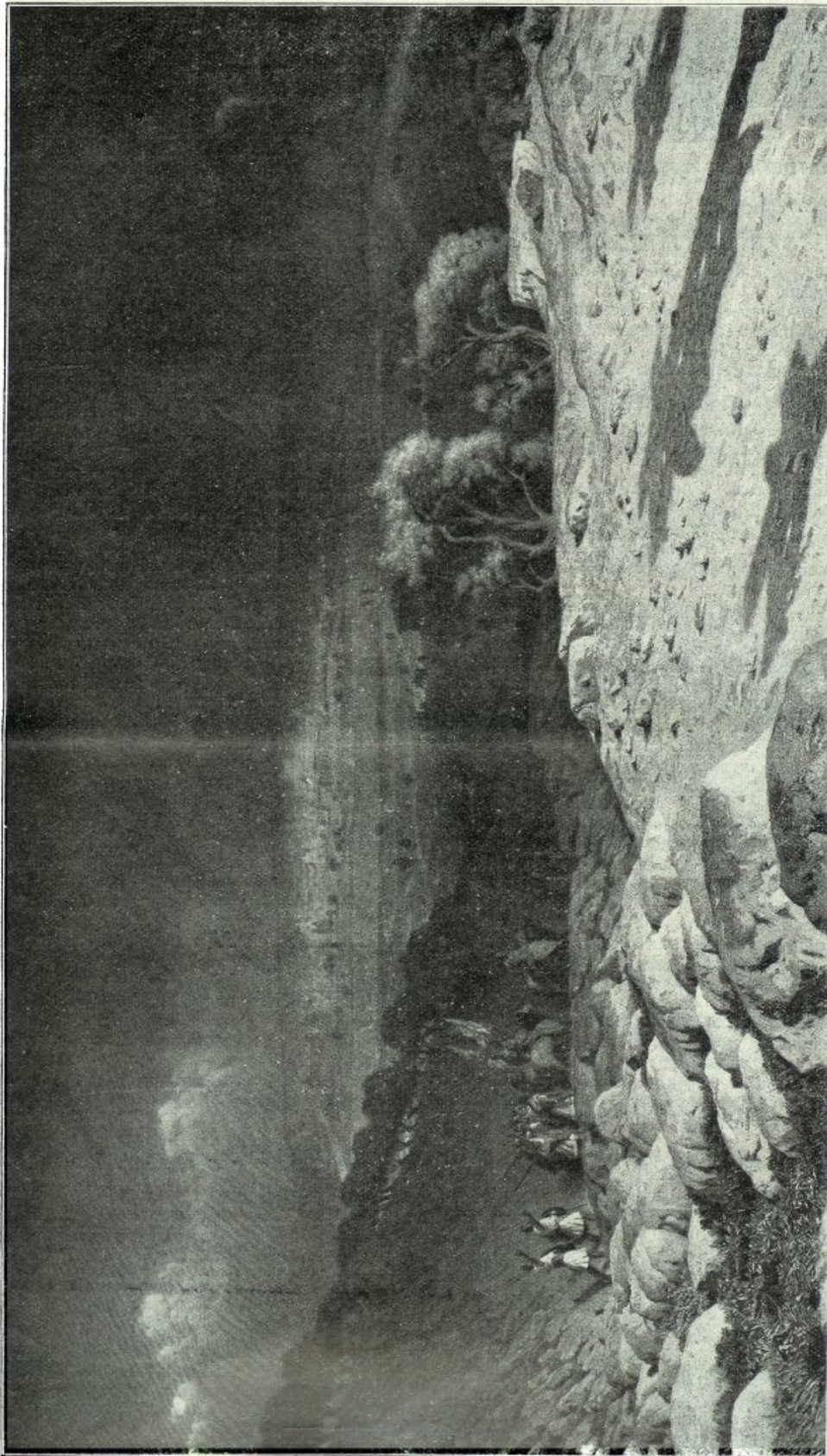
Door de bange duisternis der drie vreeselijkste uren van
den tijd der gansche wereldhistorie redt de Zaligmaker der
wereld een iegelijk, die in Hem gelooft, van het eeuwig
verderf.

Ter negende ure is het volbracht.

Wie, die iets verstaat van zijn diepe verdorvenheid, van
de arglistigheid van zijn booze hart, maakt niet Revius'
woorden tot de zijne:

Ick bent, o Heer, ick bent die u dit heeft gedaen,
Ick ben den swaren boom die u had overlaen,
Ick ben de taeve streng daermee ghy ginch gebonden,
De nagel en de speer, de geessel die u sloech,
De bloet-bedropen croon, die uwen schedel droech:
Want dit is al geschiet, eylaes, om mijne sonden!

A. L. v. H.

De schaduw van het kruis.